

Petra Zegveld

Wilhelminamavo

‘Het is de mooiste tijd van je leven,’ zeiden mijn ouders, als ik al mopperend met een tas vol huiswerk thuis kwam.

‘Je schooltijd is zo speciaal,’ zei mijn vader mijmerend. ‘Ik vond het geweldig op school. Ik weet alles nog. Maar ja, ik zat ook op een hele fijne school met leuke en goede leraren. Ik ken al hun namen nog.’

Probleemloos ratelde hij de namen van zijn leraren op, met bijbehorende vakken.

‘Nou, ik hoop dat ik al die vervelende leraren en rot vakken heel snel vergeet,’ mompelde ik.

‘Doe niet zo negatief. wacht maar. Als je ouder bent zal je met een heel fijn gevoel aan je schooltijd terugdenken.’

‘Echt niet.’

Ik had het helemaal niet naar mijn zin op school. Ik zat in de brugklas van het Lyceum en kon mijn draai absoluut niet vinden. De school was zo groot dat ik na drie maanden nog steeds op de plattegrond moest zoeken in welk lokaal en van welke leraar ik les had. Lastig hoor, al die namen onthouden. Blijkbaar vonden de leraren dat ook. Vrijwel iedere dag werd ik op dezelfde manier aangesproken: ‘Hé jij daar met je blonde haar en rode trui!’

‘Wie? Ik?’

‘Ja, jij! Hou je mond eens dicht!’

Toch leerde ik ook een paar nieuwe dingen. Meestal van andere leerlingen die al een tijdje op school zaten.

‘Dat zijn de kakkers,’ zei een kennis van de korfbal tegen me. Ze knikte voorzichtig met haar hoofd naar een groepje jongeren dat bij de ingang van de school stond. Ze droegen allemaal een pastelkleurig poloshirt met een geborduurd krokodilletje op de linkerborst.

‘Op onze school heb je verschillende groepen,’ vertelde ze.

Ik keek naar de trap bij de ingang van de school. Er zaten en stonden inderdaad verschillende groepjes jongeren.

‘Het groepje in het zwart met die jongen met die groene hanenkam zijn de punkers,’ ging ze verder, ‘en die in de grote jassen met warrige haren zijn de alto’s.’

Ik keek naar mijn spijkerjack, de door mijn moeder zelfgebreide kobaltblauwe trui en mintgroene suède laarzen.

‘Wat ben ik dan?’

Daar hoefde ze niet lang over na te denken.

‘Jij bent disco, net als ik.’

Even later zat ik in het wiskundelokaal. Achterin, tussen mijn disco-schoolvriendinnen. Het enige leuke op school. Met hen had ik het gelukkig wel gezellig. Veel te gezellig.

‘Eén voldoende?!’ mopperde mijn moeder toen ze mijn Kerstrapport onder ogen kreeg.

‘Mmm, maar wel een negen voor lichamelijke oefening,’ zei mijn vader al wrijvend aan zijn kin.

‘Ja, dat is gymnastiek,’ zei mijn moeder geïrriteerd.

‘Nou, dat is toch best goed. En die drie voor Frans haalt ze heus wel weer op.’

‘Die twee voor wiskunde ook zeker?’

Er volgde een lange preek.

‘Als je niet beter je best doet, moet je naar de Mavo.’

‘Nou èn.’ Ik haalde mijn schouders op.

Ik was wel klaar met die stomme school. Met steeds meer tegenzin stapte ik iedere ochtend op mijn fiets. Huiswerk maken deed ik allang niet meer. Ik concentreerde me alleen nog maar op mijn sociale contacten. Die waren prima, in tegenstelling tot mijn Paasrapport waarin het advies kort en bondig stond geschreven: *Naar de Mavo!*

Samen met mijn moeder liep ik een paar dagen later het schoolplein op. Het schoolgebouw was niet zo groot. Het was een stenen gebouw met rode dakpannen en ramen met kleine venstertjes. We liepen naar de ingang. Een grote houten deur. Mijn moeder pakte de klink en opende de deur. Ze liep voor me uit de hal in. Het was een ruime hal met een hoog plafond en zwarte, gele en blauwe tegeltjes op de wanden.

‘Hé Jet!’ hoorde ik een mannenstem zeggen.

‘Hans! Wat leuk!’ lachte mijn moeder. ‘Dat is waar ook, jij bent hier conciërge.’

Ze gaven elkaar een hand.

‘Dan moet jij Petra zijn,’ zei hij.

Ik knikte en gaf hem een hand.

‘Ik zal jullie naar de kamer van de directeur brengen.’

Nerveus liep ik achter mijn moeder en de conciërge aan de grote trap op, een grote stenen trap met houten reling. Ik liep verder en wilde de trap naar de tweede verdieping oplopen.

‘Het is hier, hoor,’ zei de conciërge.

Hij stond bij een deur en klopte twee keer. Ik liep naar de deur en keek naar het glas in lood raam boven de eerste trap.

‘Binnen!’ klonk een stem vanachter de deur.

De conciërge opende de deur. Een wat kalende man met bril zat achter zijn bureau te schrijven. Hij sprong meteen op toen hij me zag.

‘Ah, Petra! Je bent er. Dat is mooi.’

Glimlachend kwam hij naar me toelopen en gaf me een hand.

‘Ik ben meneer Beekes, de directeur.’

Ik keek naar hem. Hij had een vriendelijk gezicht met lieve ogen.

‘Ga hier maar zitten,’ zei hij, nadat hij zich aan mijn moeder had voorgesteld.

In de hoek stond een gezellig zitje met lage stoelen en een tafel.

‘Jullie zijn op tijd, want de thee is net vers gezet. Lust je een kopje thee?’

‘Alstublieft,’ zei ik.

Op zijn gemak schonk hij drie koppen thee in. Ik keek de kamer rond. Het was een gezellige kamer met vloerbedekking en huiselijke meubels.

‘Koekje?’

Hij hield me een schaalje Bastogne koeken voor. Ik beet een klein stukje van mijn koekje en luisterde naar het gesprek tussen mijn moeder en de directeur.

‘Het gaat helemaal niet goed op school,’ zei mijn moeder, ‘mijn man en ik hopen dat u nog een plekje voor haar heeft. We denken dat ze op deze school haar draai wel gaat vinden. De school is een stuk kleiner en het is lekker dicht bij huis.’

Verwachtingsvol keken mijn moeder en ik hem aan.

‘Wat mij betreft is het geen probleem,’ zei hij.

‘Maar ze is wel blijven zitten,’ zei mijn moeder met een bezorgde blik.

‘Volgens mij is ze slim genoeg om in de tweede klas in te stromen.’

Hij keek me aan en gaf me een knipoog.

‘Kom maar lekker bij ons op school Petra. Ik weet zeker dat je je hier thuis zult voelen.’

Eenendertig jaar geleden zat ik op zijn kamer. En ik weet alles nog. Probleemloos schrijf ik alle namen van mijn leraren op, met bijbehorende vakken: Vijge (handelskennis), Hegeman (natuurkunde), Oegema (wiskunde en scheikunde), Heij (aardrijkskunde), Van der

Zijde (Duits), De Hesse (Engels), Van den Broek (gymnastiek), Bouwman (tekenen en handvaardigheid), Van Koesveld (biologie), Fahre (Nederlands), Polane (Geschiedenis), Veenstra (Frans), Beekes (directeur) en De Jong (conciërge).